

Ћачко њеро

Лист ученика Основне школе "Ратко Јовановић" Крушчица јануар 2011. број 6 цена 50 дин.

Високи, август 2008.

Садржај:

4-5 САСВИМ ОБИЧНА ПРИЧА или “Ништа нама без нас”

Прича о покривању школе у Високој

---

5 ПОКЛОН ОД ТЕЛЕКОМА

Школа добила бесплатан ADSL прикључак

---

6 ОНИ ВОЛЕ ШКОЛУ

Фото албум

7-9 ВЕСТИ

Најзначајнији догађаји у нашој школи

10-11 ТРАЧАК ЗРАЧКА ВИСОЧКИХ ЋАКА

Прича о групи “Трачак зрачка”

---

11 КРЕЋУ ПО МРАКУ, ВРАЋАЈУ СЕ ПО МРАКУ

Ћаци пешаци

---

12 МОЖЕ ОН И БОС

Сећање на школске дане: Сузана Милутиновић

---

13 ГАЛЕРИЈА

Радови Сузане Милутиновић

---

14 НАШ ПРИЈАТЕЉ СВЕЛЕ

Интервју: Свеле Алексић

---

15 НИШТА НЕ РАСТЕ САМО

Лични став

16-18 ЖУБОР

Радови ученика

---

19 БИО ЈЕДНОМ ЈЕДАН ДУШКО РАДОВИЋ

Афоризми Душка Радовића

На корицама овог броја ЋАЧКОГ ПЕРА првобитно је стајао датум јануар 2009. Новца није било па смо чекали “нека боља времена”. И док су та времена долазила, у нашој школи се доста вредног догађало, тако да су они опширнији текстови нестали из новина како би уступили место новим.

Данас су пред вама новине које највише личе на разговор двоје присних људи, који се нису дуго видели, а срели се на станици пред сам полазак аутобуса. Толико је догађаја о којима би хтели нешто да кажу, али немају времена.

Много тога ће остати неиспричано или ће бити испричано површно. Нама остаје нада да ћемо наћи “времена” и ускоро се поново “видети”.

Редакција

П.С. Стицајем околности у школи у Високој је у овом периоду било доста важних активности, зато је овај број претежно посвећен овој школи.

И да не заборавимо:

Хвала свима онима који су допринели у стварању ових новина.

Образовање је битно за сваког човека. Да би се постигао добар успех, потребно је сопствено залагање, али и много других фактора утиче на то.

Наставници би требало да имају стрпљења за оне мало слабије ђаке, али да не буду превише благи. Важно је да према свима имају исти однос и да ђаци могу слободно да кажу све што мисле да није у реду.

Ученици би требало да се друже и међусобно помажу, да имају разумевање за свачију посебност и да је не исмевају.

Школа би требала да има сву опрему за наставу, школску кухињу и спортске терене.

Моја школа у Високој нема све оно што је једној школи потребно, али упркос тим недостацима срећна сам што имам добре наставнике, добре другове и одељење у коме се сви можемо ослонити једни на друге.

Ово је школа какву желим.

Сузана Милутиновић

Оснивач и издавач листа Основна школа “Ратко Јовановић” Крушчица
31233 Крушчица, 031 898 006 e-mail: oskruscica@ptt.rs
www.oskruscica.edu.rs

Директор: Радивоје Кнежевић
Новине уредио и графички обрадио:
Петар Марјановић
Редакција:

Олгица Бојовић, Милица Гавриловић, Сузана Милутиновић
Лектура:

Анка и Милош Јоксимовић
Штампа: 3D grafika, Ужице

САСВИМ ОБИЧНА ПРИЧА

или

“Нема нама ништа без нас”

Све наше школе су већ давно зашле у дубоку старост. Полако их руши време, небрига и немаштина. Чини се као да се чека да полако и неприменетно нестану.

Рођене су веома давно на рукама наших дедова и бака, послужиле нашим очевима и мајкама, а остале нама да буду од користи онолико колико њихове године дозвољавају. Међусобно се надмећу по старости и броју рана.

Школа у Високој има два живота. Рођена је 1938. године, а већ 1942. бомбардована. Нови живот јој дадоше Височани одмах по ослобођењу. Хиљаде ђака је тражило и стицало знање по њеним учионицама, а она је старила и пропадала. Отвориле су се ране на крову, падали су плафони, обурвавали се зидови, трутили подови. Од 11 просторија у 7 је прокишњавало. На тавану кофе, по намештају најлони.

И опет у помоћ, као и увек, притекоше ближњи, они који је воле: мештани, ђаци, њихови родитељи и наставници. Августа 2008. оставише своје ливаде, њиве и вођњаке и на 40 степени у хладу, заменише школи кров.

Моба. Граја на све стране. Са крова лети стари цреп, падају трули рогови. Из руке у руку: од дечије до очеве, од очеве до комшијине, од комшијине до наставничке па све до мајсторске, пењу се нови цреп и греде.

Директор на мешалици. Девојчице из шестог разреда спремају ручак. Пукћу трактори. Цвили виљушкар. Звекте чекићи. Радам руководи Свеле Алексић. Девојчица из Београда, доноси воду.

И тако десет дана четрдесет троје људи крпи наду и чува школу. Иза њих остаје 98 бесплатних дневница и кров као „чаша“. Иза њих остаје добра намера и искрена жеља. А испред њих...

Нису могли сами. Цреп је поклонила NEXE група, посредством Канцеларије Председника Републике. Део средстава за кровну конструкцију обезбеди буџет општине Ариље, а део MASTER FRIGO из Београда. Цреп из Бечеја доведе Земљорадничка задруга Ариље. Хвала им у име оних који „испричаше“ ову бајку!

ПОКЛОН ОД ТЕЛЕКОМА

На писану молбу ученика и наставника школе у Високој, Телеком Србије је све нас обрадовао учи Нове 2009. године, бесплатним ADSL прикључком. Овај прикључак је уједно први у низу јер су и остала издвојена одељења у којима су постајали услови, добила везу са Интернетом. Остали прикључци су добијени у оквиру акције Министарства за телекомуникације – ADSL у свакој школи. Овим поклоном су се стекли услови за постављање и ажурирање школског сајта. Сајт са адресом www.oskruscica.edu.rs је постављен почетком 2009. године. У исто време је одржан курс Интернета за ученике седмог и осмог разреда. У плану је извођење истог курса за родитеље и мештани.

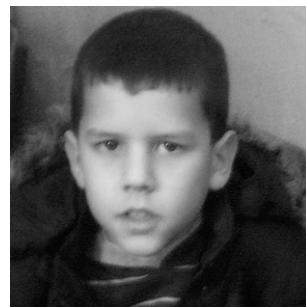

Ужице, 5. мај 2009.

На окружном такмичењу из математике, Мићић Драган, ученик четвртог разреда школе у Крушчици, освојио прво место са освојених свих 100 поена.

Висока, 22. октобар 2009.

На општинском такмичењу у стоном тенису, које је одржано у школи у Високој, учествовале су све школе општине Ариље. Прво место и у женској и у мушкој конкуренцији освојила је екипа Основне школе „Ратко Јовановић“ и тако избориле право да репрезентују општину на окружном такмичењу у Ужицу.

Висока, 26. октобар 2009.

На одбојкашким теренима школе у Високој одржано је општинско првенство из одбојке за ученике и ученице основних школа са територије општине. Прво место, у женској конкуренцији, је заузела екипа ОШ „Ратко Јовановић“, која ће представљати општину Ариље на окружном првенству у Пријеполу. Мушка екипа наше школе освојила је друго место.

Нови Сад, 3. новембар 2009.

Представницима групе “Трачак зрачка” из ИО Висока је у Новом Саду уручена награда за освојено друго место на конкурс за најбољи ђачки филм у конкуренцији ученика основне школе. Организатор конкурса је била компанија MICROSOFT.

Латвица, 17. јануар 2010.

Предузеће за производњу спортске одеће МИТЕКС из Ступчевића поклонило је комплет дресова женској одбојкашкој екипи наше школе.

Висока, 14. фебруар 2010.

У организацији школе у Високој, по шести пут, одржане су ВИСОЧКЕ ЗИМСКЕ ИГРЕ. Манифестација под слоганом ИГРА, ЗАБАВА, ДРУЖЕЊЕ, окупља све оне који воле природу, снег, спорт и дружење. Ове године су игре биле најмасовније. Учествовало је преко 200 ученика, родитеља, наставника, мештана из целе општине.

Ариље, 6. март 2010.

На општинском такмичењу из математике наступили су и ученици наше школе и остварили изванредан резултат. Драган Мићић (V) и Вуле Стефановић (VI) били су најбољи и освојили прва места у категорији ученика петог, односно шестог разреда. Овим резултатом они су изборили право за наступ на окружном такмичењу.

Крушчица, 7. март 2010.

Школа у Крушчици је организовала општинско такмичење из географије на коме је учествовало 15 ученика седмог и осмог разреда из школа са територије општине Ариље. Сви они су показали изузетно знање. Једанаест најбољих пласирало се на окружно такмичење. Нашу школу ће на окружном првенству представљати: Данијела Радојевић, Данијела Бијелић и Сузана Милутиновић.

Ариље, 21. март 2010.

На четвртм Дечјем позоришном фестивалу, који је организовала Народна библиотека Ариље, учествовале су и две наше представе. Драмска група школе у Крушчици, наступила је са представом „Честитам“ Косте Трифковића, а драмска дружина „Трачак зрачка“ из школе у Високој, са представом „Француско – пруски рат“ од истог аутора. Обе представе су добро примљене, а представа Трачка зрачка је одушевила и публику и жири и освојила три од четири главне награде. Ова представа ће репрезентовати ариљски фестивал на Међурепубличком фестивалу дечјих позоришта у Прибоју.

Ариље, 31. март 2010.

На општинском првенству у малом фудбалу женска екипа Основне школе „Ратко Јовановић“ освојила је прво место и пласман на окружно такмичење.

Ариље, 16. април 2010.

Женска фудбалска екипа наше школе освојила прво место на окружном првенству у Ариљу и пласирала се на међуокружно такмичење. У полуфиналу је савладана екипа Ужица са 7:0, а у финалу Пријепоље са 5:1.

Ужице, Београд, 17. април 2010.

На окружном такмичењу из математике Драган Мићић је са 75 бодова освојио друго, а Вуле Стефановић са 58 бодова треће место.

На републичком математичком такмичењу „МИСЛИША“, на коме је учествовало 440 школа са 33232 ученика, Невена Вуковић је са 90 поена освојила Трећу награду, а Драган Мићић са 84 и Благомир Николић са 83 поена Похвалу.

Крушчица, 29. април 2010.

У школи у Крушчици је одржано општинско такмичење „Шта знаш о саобраћају“ уз учешће основних школа са територије општине. Пласман на окружно такмичење у Пријепољу изборили су: Станимир Недељковић, Нена Зимоњић, Драган Мићић и Марина Поњавић.

Прибој, 12. мај 2010.

На Међурепубличком фестивалу дечјих позоришта у Прибоју, поред позоришта и драмских група из Пријепоља, Чајетине, Пљеваља, и Прибоја учествовала је и Драмска група „Трачак зрачка“ Издвојеног одељења у Високој. Изведена је представа „Француско – пруски рат“ која је изазвала велику пажњу и публике и жирија.

Крагујевац, 17. мај 2010.

На међуокружном првенству у малом фудбалу, за девојчице, одржаном у балон сали „Шумадија“ у Крагујевцу екипа наше школе је заузела одлично треће место.

Висока, 18. мај 2010.

Уз помоћ донације компаније „ДУНАВ ОСИГУРАЊЕ“ и новца који су ученици ИО Висока прикупили друштвено корисним радом, набављен је компјутер. Компјутер је постављен у ђачки клуб и прикључен на ADSL. Компјутер је на целодневном располагању ученицима, како за наставу тако и за игру, забаву и комуникацију.

Висока, 24. мај 2010.

Уз пригодан уметнички и спортски програм и присуство великог броја гостију, прослављен је Дан школе. Тим поводом директор школе, Радивоје Кнежевић, је књигом наградио све ученике који су на разним врстама такмичења били победници на општинском нивоу. На задовољство свих, програм се претворио у целодневну манифестацију.

Ариље, 28. мај 2010.

На свечаној седници СО Ариље, одржаној поводом Дана општине – Ариљевдана, међу неколицином похваљених и награђених је и ИО Висока за резултате остварене са кратким филмом „Један дан у мојој школи“. На истој седници, за изузетне резултате, додељена је и новчана награда женској фудбалској екипи наше школе.

Радошево, 5. јун 2010.

Родитељи и мештани Радошева почели су припреме за реконструкцију крова и просторија у школи у Радошеву.

Мој брат

Мој брат Драган је најмлађи од нас четворице браће.

Он има три године. Има плаву косу и браон очи. Веома је занимљив. Не уме све речи да изговори правилно, па ми је смешан кад тепа. Када моја браћа и ја дођемо из школе, он је пун среће. Игра се са нама и пише са нама. Иако је мали, књиге ми не дира и не омета ме док учим. Ја му доста помажем. Кад моја браћа и ја кренемо у школу, он је много тужан и трчи за нама.

Волим га јер се нас двојица највише дружимо.

Владе Николић, 1. разред

ТРАЧАК ЗРАЧКА ВИСОЧКИХ ЂАКА

У нашој школи постоји много секција у чијем раду учествује више или мање ученика. И поред тако богатог избора ученици су ипак највеће интересовање показали баш за драмску секцију. Ови часови су посебно занимљиви зато што на њима долази до изражаја наша маштовитост. Они су уједно и прилика да свако од нас исказе и своје глумачке способности. Такав је случај и са драмском секцијом у Високој.

Све је почело 2008. године када се наша секција, као драмска дружина пријавила на фестивал дечијих позоришних група, који је организовала Библиотека Ариље, под симболичним именом ТРАЧАК ЗРАЧКА. За нас је тај наступ био изузетно успешан: представа је заузела треће место, а Марко Вукотић, носилац главне улоге, награђен за глумачку бравуру. Уследила су и прва наша позоришна гостовања.

Већ тада ТРАЧАК ЗРАЧКА почиње да буде више од обичне драмске секције. Чланови дружине почињу писати текстове за новине, снимати представе и догађаје у и око школе. Милица Гавриловић и Олгица Бојовић су имале прилику да похађају и новинарску радионицу коју је у Ариљу, за ученике основних и средњих школа, водио новинар листа "Данас", Ненад Ковачевић.

Године 2009. Дружина поново учествује на „Дечијем позоришном фестивалу“ у Ариљу. Представа поново заузима треће место, а Марко Вукотић осваја награду за најбољу епизодну улогу.

У међувремену се група ТРАЧАК ЗРАЧКА пријављује на конкурс за ученички филм са темом „Један дан у мојој школи“. Овај филм на тој смотри заузима друго место, а његови творци бивају награђени.

На општинском фестивалу 2010. године, одржаном 19. и 20. марта, ТРАЧАК ЗРАЧКА у конкуренцији шест представа осваја три од четири главне награде: најбоља представа, најбоља главна мушка улога (поново Марко Вукотић), најбоља споредна улога (Невена Вукотић).

Представа затим репрезентује ариљски фестивал на Међурепубличком фестивалу дечијих позоришних група у Прибоју.

Рад дружине не остаје непримећен. Скупштина општине Ариље је на својој свечаној седници од 28.5.2010. године, поводом Дана општине Ариље, похвалила и наградила ИО Висока и ТРАЧАК ЗРАЧКА за резултате постигнуте са својим филмом.

Све ово су само сувопарни подаци о нашој дружини, она је много већа прича о дружењу, раду и одрицању нас и наших наставника.

Ништа није тешко ако смо школи и средини донели бар трачак зрачка. (О како то ситно звучи!)

Београд, 4. септембар 2009. године

Основна школа „Ратко Јовановић“, Крушчица, ИО Висока освојила је награду на конкурс за најбољи ђачки филм у конкуренцији 67 различитих школа из Србије и активно ангажовање 589 ученика, 76 ментора и 140 тимова. Кратак ђачки филм „Један дан у мојој школи“, тима ученика „Трачак зрачка“ Основне школе у Високој, на челу са професором, ментором Петром Марјановићем, освојила је друго место у категорији најбољих радова ученика основних школа.

Ревизија кратког ђачког филма ФИЛМић је део програма „Партнер у учењу“ компаније MICROSOFT и програма активности ЦНТИ-ја чији је циљ да се промовише активна улога ученика у креирању медијских материјала и популаризација овог вида дигиталне писмености у школи кроз сарадњу ученика са наставником-ментором на изради пројекта. Ученици основних и средњих школа из целе Србије имали су могућност да учествују на ревији. Циљ пројекта ФИЛМић, сем стицања практичног знања о новим технологијама је и развијање особина, као што су истраживачки дух, креативност, оригиналност и сарадња у тиму.

Ученици основних и средњих школа узраста од 12 до 19 година, у тимовима од 3 до 5 ученика, одговарали су на задату тему осмишљавањем сценарија, снимањем видео записа и његовом обрадом. Комисија је изабрала по три рада из категорије основних и средњих школа за награду, од великог броја радова који су пристигли на конкурс. Основни критеријуми које је комисија користила у свом раду су следећи: рад изражава креативност ученика, одговара на захтеве теме, рад исказује критичко мишљење ученика и има изражену поруку и рад је разумљив вршњацима и задовољава техничке захтеве (усклађеност тона и видео записа, ефекти, титлови, нарација, општи утисак ...)

Извод из образложења награде.

Екипа филма: Олгица Бојовић, Сузана Милутиновић, Милица Гавриловић, Раде Стаменић, Марко Вукотић и Петар Марјановић.

Ђаци пешаци

КРЕЋУ ПО МРАКУ, ВРАЋАЈУ СЕ ПО МРАКУ

Деца у нашим школама препешаче и преко 20 километара дневно

Баш је лепа ова наша школа у Високој. Иако броји мали број ученика, сви су срећни, здрави и задовољни.

Неколико ђака путује по 12 километара у једном правцу. Међу њима су, брат и сестра Јелена и Драган Новаковић. Највећи део времена проводе у путу. Кроз смех кажу да није лако, али су се навикли.

- Најгоре је у зиму када падну велики снегови, када се пробијамо кроз сметове. Нигде никог, само понека дивља животиња. Било је јутара да смо без даха трчали шумом, јер се чуло завијање вукова и пуцкетање грања. Понекад нас је и тата морао пратити, толико је било мрачно да нисмо смели сами поћи – каже Јелена.

- Лако је појединим нашим вршњацима, имају обезбеђен превоз до школе – додаје Драган.

Изддржљиви смо ми. Иако нам мало времена остаје за учење, постижемо све – рекли су.

Уз све ове потешкоће и неповољности успећемо, и као деца са дугих крајева, положићемо пријемне испите који нам следе и наставити даље школовање.

Сузана Милутиновић

МОЖЕ ОН И БОС

- сећања на радове на школи у Високој -

Летњи распуст увек остане у лепом сећању. Неком у сећању остане путовање, неком неки леп догађај, а мени, веровали или не, догађаји из школе.

Ове године су мештани, наставници, ученици и родитељи ученика мењали кров на нашој школи у Високој. Био је врели август, радови велики и много радника за које је требало спрематити храну. Храну смо спремале, наизменично, моје другарице Милица и Олгица, наставнице Марија и Данка и ја. Било је доста обавеза, али и времена за одмор, игру и шалу. Радници, који су већину времена проводили на крову, нису показивали никакве знаке умора, увек су били спремни за шалу и смех. Последњи дан радова је био специфичнији од осталих, не зато што се посао приводио крају, већ што смо моја другарица Милица и ја одлучиле да допринесемо шаљивој атмосфери и сакријемо наставнику Петру сандале!

Тог дана смо посуђе од доручка раније опрале, „кухињу“ уредиле и до ручка је остало доста времена. Ишле смо од учионице до учионице, смејале се свему и свачему и како би моја баба рекла „јуриле за зијаном“. У једној од учионица где су се пресвлачили радници на столу је стајало одело, а испод стола сандале, наставника Петра. У својој доконости одлучиле смо да му сакријемо сандале. Нисмо много размишљале јер смо знале да нас он неће грдити. Дан се наставио свакодневним током, завршиле смо са ручком, све припремиле и попеле се на кров да што више будемо уз раднике и наставника Петра, а и поглед са те висине је био предиван. Увече док се пила кафа и полако припремало за одлазак кућама нас две смо нечујно разговарале о томе како ли ће наставник реаговати. Милица забринуто рече: „Јој, шта ако буде журио?“. Мислим да је тада наша „саботажа“ откривена. Сви су пошли кућама, наставник Петар се пресвукао, покупио своје ствари и шета бос, сандале није ни тржио. Тако бос је обишао око школе као да види да ли су сви све купили. Прође ми кроз главу нагазиће на неки ексер и повредити се, али сад шта би-би. И намеравали смо да му кажемо, али он увек негде оде за још неким послом, а када га питамо: „Да ли сте нешто заборавили?“, он самоуверено одговара: „Не, не, све своје ствари сам спаковао“, а све време иде бос, не вреди! Коначно, када је кренуо, донели смо му сандале, а он се само насмејао...

Сутрадан ми је било много жао, имала сам жељу да се извиним, али нисам имала прилике. Стигла је и порука од Милице: „Стварно смо претерале, да је био неки други наставник биле би кажњене“. Ова мала игра је само делић једне лепе и необичне слике августа 2008. године на крововима школе у Високој. Сви смо били некако другачији и ми деца и наши родитељи и комшије и наставници.

Сузана Милутиновић

Рођена 27. фебруара 1995. године у Високој. Основну школу завршила у Високој као ученик генерације Основне школе „Ратко Јовановић“ за 2010. годину. Током школовања остварила је изузетне резултате како наставним тако и ваннаставним активностима. Посебно се истакла у наступима спортских екипа: одбојка, фудбал, стони тенис, стрелаштво .... Значајне резултате је остварила и у наступима Драмске дружине „Трачак зрачка“ како на фестивалима тако и при изради награђеног филма „Један дан у мојој школи“. Тренутно је ученик Ужичке гимназије.

Сузана Милутиновић

Језеро

Ледена гора

Водопад

Залазак

Мртва природа

Моја школа

НАШ ПРИЈАТЕЉ СВЕЛЕ

Мајстор за све

Стање у коме се налазе наше школе захтева њихово свакодневно одржавање и поправљање. Често је неопходна помоћ и мештана да би се одржале у стању у коме не би угрожавале безбедност ученика. Мештани Високе предњаче. До сада су учествовали у десетини мањих и већих акција. Велики је број оних чије име би требало поменути. Име Светолика, Свела Алексића се ипак мора посебно поменути.

Пала врата - ту је Свеле, пада цреп - ето Свела, жижак појео прозор - зови Свела, пукло стакло - опет Свеле, треба истругати нове голове - код Свела ћемо, шта ћемо са олуком - ма зна то Свеле, кога да зовемо за покривање школе - па кога него Свела. Да ли му то и само име говори да зна и може све

Стално је у неком послу. Ако није у радионици или код бансека, онда је на крову или зида, можда негде оре или ...

Поводом радова на препокривању школе, покушали смо да са њим направимо „званичан“ разговор. Није нам баш ишло од руке јер изгледа он такве разговоре не воли. Више му, као и већини људи са села, одговара прича онако успут. Ми смо ипак покушали.

ЂП: Свеле, шта сте Ви у ствари по занимању: столар, зидар, тесар, стаклорезац, лимар, пољопривредник, трговац у пензији, ... ?

Свеле: И све то и ништа.

ЂП: Како?

Свеле: Све то што кажете радим, али ја то само шуркам, нисам ја неки мајстор.

ЂП: Да нисте превише скромни, приликом покривања школе Ви сте водили главну реч?

Свеле: Нисам. Ја сам водио делимичну ораганизацију посла. Петар је заслужан за све. Од њега је потекла идеја, организовао је све, окупио људе...

ЂП: Да ли су радови били напорни, обзиром да су температуре биле врло високе?

Свеле: Радило се од јутра до вечери. Није било много тешко, јер било је ту ђака, омладине, било је пуно шале и смеха.

Урадили смо велики посао. Да је кров остао онакав какав је био до сада би пао.

ЂП: Каква је будућност школа у селу, обзиром да је деце све мање?

Свеле: Чудна су та кретања становништва и тешко су предвидива. Таман помислиш да знаш како и шта, а оно се све заокрене за 180 степени. Некада сам предлагао и борио се да се у Високој, док је за то било услова, отвори нека радионица у којој би млади људи радили, а после посла се враћали на своја имања у своје готове куће и тамо радили и одржавали и развијали домаћинство. Од тога није ништа било и људи одлазе. Али никад се не зна. Гледам пре неки дан на телевизији, једно сиромашно село са свега шездесет становника, а деце преко тридесторо. Једино знам док је школе биће и села! Поготову овде где су школа и село једно.

ЂП: Да ли сте и даље за сарадњу са школом?

Свеле: Увек. Када год треба, ја сам ту да колико могу помогнем.

Петар Марјановић

НИШТА НЕ РАСТЕ САМО

Често загледани у неку своју воћку, која и поред све наше пажње и улагања не доноси плод какав очекујемо, чудом се чудимо како је она тако кржљава, а тамо негде, неко дрво у гори, „само“ расте.

НИШТА НЕ РАСТЕ САМО.

Сунце му греје пупољке, ветар их отвара и развија, а киша залива. Суседна стабла га заклањају и подупиру. Бубице сецкају опало лишће и хране, а глисте окопавају. Пчеле опрашују и најређу цваст. Птице и зверчице се радују и најситнијем његовом плоду разносећи семе.

Испод његових жила се рађа бистар и хладан извор.

НИШТА НЕ РАСТЕ САМО.

Птице су одлетеле за цивилизацијом. Зверчице се спремају да крену. Суседна стабла падају. Глобалне кише ће и од њега оставити само пањ, на основу кога ћемо само слутити о његовој величини.

НИШТА НЕ ПРОПАДА САМО.

МОЈЕ СЕЛО

Моје село малено
Шарено и лепо.

У њему лептирићи
На цветове слећу,
Док птице певају
Песме о пролећу.

На средини ливаде
Развило се цвеће.
Погледајте децо
Лептир на њих слеће.

Пролеће је
И све блиста.
У мом селу
Природа је чиста

Милован Станковић

Олгица Бојовић

Драган Савић

ЉУБАВ

Љубав је када
Неко неког воли,
А када се посвађају
То их много боли.

Неко мисли
Да је љубав лажна
Греша.
Љубав је много важна.

Љубав је лепа
То се мора знати,
Кад те неко воли
Ти љубав узврати.

Невена Вукотић

ДЕВОЈЧИЦА

Надала се бака
Да ћеш момчић бити
Па да се разрастеш
Као борак вити.

Родиће се цветак,
Анђео пресуди,
Са очима бистрим
Да момке залуди.

На јастуку меком,
Док те одгајала,
Мајка занесена,
Брезу је сањала.

Татиним рукама
Милова те вила
И у твоме срцу
Љубав је савила.

Корак ти је хитар,
Ко у малог лана,
Уживаш лепоту
Сваког новог дана.

Језик ти је бритак
Као пламен ватре.
Самоувереност
Немој да те сатре.

Ти си чедо мило,
Које кућу краси.
Нека те Бог чува
И сваког зла спаси.

Тијана Брајковић

Светлана Алексић

ЗИМА

Зима је дошла
Пао је снег.
Јесен је прошла
Бео је брег.

Сви журе напоље
Ја код куће сама
Без воље.

Тамо је хладно
Топло је унутра
Зашто да се квасим
Могу то и сутра.

Сутрадан сам и ја
Ишла на брег,
Алузалуд беше
Нестао је снег.

Светлана Алексић

Иван Симић

ЗИМА

Зима је стигла,
И жуто лишће скрила,
А сад се смешка
Док деца праве Снешка.
Гране су без лишћа
И ливаде без цвећа
До пролећа.

Милена Станковић

Милица Маринковић

СУНЦЕ

Кад ујутру Сунце изађе иза брда
И својим зрацима обасја цео свет
Мама врабица своје врапчиће
Учи да броје до пет.

Снег и киша се намргоде
И крену да се бију са Сунцем
Деца се онда наљуте на њих
И почну да га бране свим срцем.

Невена Вукотић

Иван Симић

ЈЕДНОГА ДАНА ...

Срели смо се као прваци, са књигама испод руке. Делили смо исту учионицу, решавали исте задатке, пролазили кроз исте проблеме. Постали смо велика дванаесточлана породица. Међу нама су владали другарство и љубав. Дешавале су се свађе, понека туча. Ипак, били смо сложни и све решавали договором. Једног дана смо схватили ... Већ смо осмаци. Ускоро ћемо отићи на различите стране. Године проведене у школи остаће нам као најдрагоценије и најлепше успомене.

Светлана Алексић

КИША

Било је неизвесно. Да ли ће киша пасти и са њом се излити и његова осећања, или ће то бити само нешто пролазно и све ће остати по старом? Било је то велико и тешко питање.

Стајали смо загрљени на обали реке. Посматрали смо околину. Све је било лепо. Сунчан дан, цвркулт птица, деца која се играју у песку ...

Разговарали смо о нама, о свему што смо заједно прошли. Сваки наш дан је био пун љубави и среће. Много тога лепог смо заједно имали. Али, десило се. Како је време пролазило, мењао се свет око нас, а са њим и његова осећања. Почео је да прича како је све далеко отишло и да је можда боље да се не виђамо неко време. Док је изговарао те речи, на небу се нешто чудно дешавало. Навукли су се тамни облаци, а киша само што није почела.

Остали смо сами на обали. Пустила сам прву сузу, а онда су кренуле и остале. И он је плакао. Све више се удаљавао од мене, остављајући ме на киши саму и уплакану. Како су се у мом срцу смењивала осећања, а кроз главу ми пролазиле заједничке слике, тако су капи кише падале у воду и нестајале. Нестајале су као што је и он нестао. Желела сам да се истопим, да нестанем као и капи кише. Било шта, само да не осећам бол у грудима. Схвативши да сам остала потпуно сама, кренула сам кући. Била сам разочарана. Нисам примећивала никога и ништа око себе.

Бол некада може бити неописиво јак. Једино га сузама можеш избацити из себе. Свака биљка чека тренутак кад ће се отворити облаци и из њих истећи живот, олакшање, нови почетак. Тако је било и у мом срцу. У њему је процвало нешто ново, одмах пошто је нешто старо истекло. Истекло је и нестало заједно са кишом која је падала тога дана, иако није требало.

Тијана Брајковић

Пре него што поправите свет, поправите чесму у свом стану. Свет би био много срећнији и лепши кад би свако само поправио чесму или макар зубе.

Јуче је један родитељ завапио на родитељском састанку: Дајте ми добро дете, па ћете видети какав сам ја отац!

Пре него што кренете да тражите срећу, проверите - можда сте већ срећни. Срећа је мала, обична и неупадљива и многи не умеју да је виде.

Улажите у стомак!
То улагање даје брзе и видљиве резултате.
Улагање у главу је дугорочно и неизвесно.

Туците своју децу чим приметите да почињу да личе на вас..

За разлику од доктора наука, сељаци имају више знања него стручне спреме.

Има велике сиротиње међу нашом децом, којој сем пара, родитељи ништа нису могли дати.

Децо, можете мислити какав је живот када је од колевке па до гроба најлепше ђачко доба.

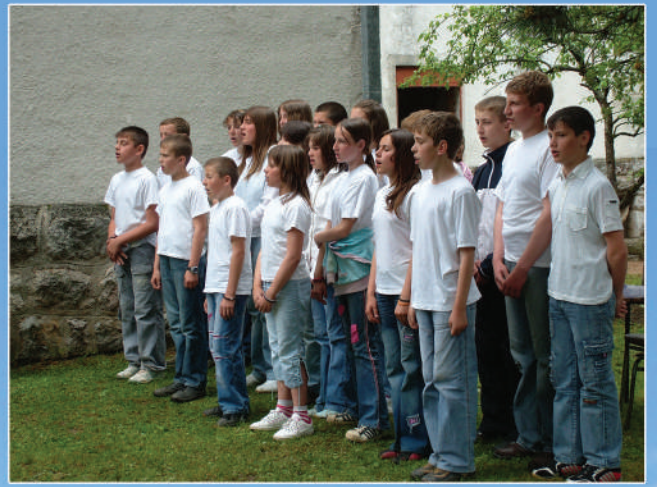
Да ли би људи могли бити бољи? Могли би, али нико неће први да почне. Сви имају лоша искуства. Нисмо ли се мало пута заклињали да ћемо бити бољи? И неки стварно постану бољи, па испадну наивни. Јер су они други - постали још гори.

Кад лопови почну да бране оно што су стекли, неће бити љућих бораца за поштење, а против лопова.

Лакше бисмо васпитавали децу када би она имала само уши, а не и очи.

Bucina, 24. uij, 2008.

Zan. umc.ie